

Despre omul ființă

Samoila

Molipsit de-o devenire, omul, ființă dezmoțită,
Între semeni pritocește idei pline de ispită
Ce l-ar arunca în haos unde panica așează
Muzica realității către care nu cutează.

Cu luciditate rece, uitând mările și cerul,
Aleargă cu-nfrigurare către locuri unde clerul,
Îngropat între hrisoave, se-ntâlnește cu dorința
Unor dup-amieze sfinte ce le-ar întări credința.

Patima destăinuirii, murmurul faptelor sale
Fac din omul ființării existență de vestale,
Profitând de cheltuirea unor clipe parfumate,
Dizolvate-n Absolutul abuzat de Voluptate.

Orizontul lui măsoară incurabile sfârșituri
Ce-și amână împlinirea în istorii fără titluri
Mijlocindu-și mântuirea, inspirat de renunțare,
Nu confundă paradisul cu o viață-ntâmplătoare.

Lenevit în feerie, gustă forma utopiei
Ce-ar putea să-l cantoneze în meandrele stihiei.
Inimii punându-i cârje, dă cu zâmbetu-n zăbrele
Să-și croiască rosturi false între doruri paralele.